

1. ledna

HLEDÁM SI PRÁCI (Ž 119,99.100)

Ráda bych byla domácím učitelem, vychovatelem a rádcem ve tvé rodině. Pracovat budu celý rok, nežádám ani jeden den dovolené. Při mé práci nebude chybět humor.

Nepiji a nekouřím. Nebudu si od tebe půjčovat šaty a nepřeji si mít plnou ledničku.

Vstávat budu tak brzy jako domácí paní, která se o všechno stará, a vzhůru budu tak dlouho, dokud si to budeš přát.

Pomohu ti vyřešit jakýkoliv problém. Můžeš být spokojený, ani jedna tvá otázka nezůstane nezodpovězená. Odpovím i na všechny tvé životně důležité dotazy, počínajíc otázkou: „Odkud jsme přišli?“ až po otázku: „Kam spějeme?“

Porádím ti při důležitých rozhodnutích. Poskytnu ti informace, které potřebuješ ve svém zaměstnání i ve své rodině. Dozvíš se ode mne všechno, co tě bude zajímat.

Zkrátka, postarám se o to, abys byl úspěšný ty i tvoje rodina.

Jsem tvoje Bible.

Pravda je krásná a trvalá věc. • Platon •

2. ledna

NOVÉ AUTO (Mt 6,33)

Mladý muž z jedné bohaté rodiny právě ukončil vysokou školu. V této bohaté čtvrti města bylo zvykem, že při takové příležitosti rodiče koupili svým dětem nové auto. Tomáš už několik měsíců chodil s otcem po městě a prohlíželi si auta. Týden před promocií už měli auto vybrané.

Tomáš si byl jist, že ten večer, kdy se vrátí z promoce, mu otec slavnostně odevzdá klíče od nového auta. Proto si

asi dokážete představit, jaké zklamání prožil, když se vrátil domů a otec mu podal krásně zabalenou Bibli! Tomáš se tak rozhněval, že hodil Bibli na zem a utekl z domova. Po této události se již nikdy se svým otcem neseťkal. Vrátil se domů teprve tehdy, když dostal zprávu, že otec zemřel.

Když jednou v noci seděl v obývacím pokoji a přemýšlel o tom, co všechno zdědil, utkvěl jeho pohled na Bibli, kterou mu otec ten večer daroval. Setřel z ní prach, otevřel ji a našel v ní poukázku s datem své promoce a s přesnou sumou, která byla potřebná k nákupu auta, jež s otcem společně vybrali!

O kolik více radostných chvil bychom v životě prožili, kdybychom svou Bibli otvírali častěji!

Čas odhalí pravdu. • Seneca •

3. ledna

NADSTANDARDNÍ TELEFON (1TĚ 5,17)

Jednoho dne roku 1915 uskutečnil Alexander Graham Bell první transkontinentální telefonát mezi New Yorkem a San Franciscem. Bylo to něco fantastického. Celá země užasla. Jak je možné, že někdo v New Yorku může mluvit a slyšet někoho ze San Francisca?

Do té doby se o tom nikomu ani nesnilo. Telefonovat někomu na opačné straně polokoule je teď mnohem jednodušší, než to bylo tehdy pro Alexandra Grahama Bella. Mobilem můžeš volat téměř z kteréhokoliv místa na zemi.

Už tisíce let mohou lidé volat přímo do nebe, které je od nás vzdálené biliony světelných roků. Nepotřebují k tomu žádný nadstandardní telefonní přístroj. Stačí vyslovit tichou modlitbu.

Vůbec nezáleží na tom, že si nedovedeš vysvětlit, jakými vlnami se modlitby přenáší. Důležité je osobně se přesvědčit, že to funguje, a každý den být napojený na nebeskou síť.

Modlitba je nejsilnější zdroj energie. Jaká škoda, že je současně i nejméně využívaná.

4. ledna

MIKROSKOP (Jk 1,23-25)

Jistý bohatý čínský obchodník navštívil před mnoha lety Ameriku. Když tam objevil mikroskop, byl jím úplně fascinován. Zkoumal krystaly i okvětní lístky. Úplně si ho podmanila krása detailů.

Samozřejmě že domů se vrátil s novým mikroskopem. Každý den jím pozoroval různé předměty. Jednoho dne jej napadlo, že se přes mikroskop podívá na rýži, kterou měl přichystanou k obědu. Byl zděšený tím, co uviděl. Na rýži se hemžila nepatrná živá stvoření.

Protože měl rýži velmi rád, uvažoval co dělat. Nakonec dospěl k závěru, že existuje jediný způsob, jak toto dilema vyřešit – jednoduše si nevšímat přístroje, který mu tuto nechtounou skutečnost odhalil. Jak velkou hloupost udělal!

Mnozí lidé udělali totéž s Biblií. Mnohem lehčí je ignorovat věc, která nám ukazuje naše nedostatky, než změnit své hluboko zakořeněné zvyky.

Čtení Bible má smysl jedině tehdy, když mění způsob našeho života, oblékání, studia, chování, myšlení i stravování. Bůh nám nedal svoje slovo jen jako potravu pro mysl, ale také jako výzbroj pro náš život.

Mnozí z nás se při čtení Bible podobají myšce, která se pokouší sebrat sýr z pasti, ale přitom se do ní nechytit. ♦ Søren Kierkegaard ♦

5. ledna

KLAVÍRISTA BEZ KLAVÍRU (DA 6,11)

Čínský klavírista Liu Shikun, který se v roce 1958 umístil na druhém místě ve hře na klavír, se po čase dostal do vězení, kde celých šest let nemohl hrát.

Zanedlouho po svém propuštění se opět vydal na turné. Jeho kritikové byli překvapeni, že hraje jako dříve. „Jak to, že hraješ tak krásně, když jsi šest roků na klavír nehrál?“ zeptal se ho jeden z nich.

„Cvičil jsem,“ odpověděl Liu. „Denně jsem v mysli zkoušel hrát každou svoji skladbu, notu za notou.“

Liu Shikun využil lidskou schopnost, kterou jen málokdo umí ocenit. Každý, kdo chce něčeho dosáhnout, musí denně cvičit. Ať už v plavání, psaní, běhu, čtení, kreslení atd., důležité je denní cvičení. Zákon zakrnění platí nejen ve věcech abstraktních, ale také při dosahování konkrétní způsobilosti.

Tentýž princip aplikujme i na duchovní způsobilost: modlitbu, studium Bible, svědectví. To je důvod, proč Daniel dbal na to, aby se nepřestal modlit, i když to zákon zakazoval. Uvědomoval si, že denní praxe je při budování jeho vlastní duchovní způsobilosti velmi důležitá.

Schopností, kterých denně nepřibývá, denně ubývá. • Indonéské přísloví •

6. ledna

MOUDROST (Př 3,13-17)

Mladý podnikatel Igor se rozhodl, že toho roku stráví dovolenou na jihu Floridy. Dva týdny se procházel po pobřeží a sbíral mušle i různé kamínky.

Na jedné takové „loupežné výpravě“ si všiml nápadného otvoru v pískovcovém útesu. Myslel si, že je to opuštěné ptačí hnízdo. Strčil ruku dovnitř a nahmatal malé kuličky, které mu připomínaly hrášek.

Protože si myslel, že jsou to malá ptačí vajíčka, nabral si je do hrsti a vytáhl ruku ven. Měl jich přesně 23. Když se však na ně podíval lépe, zjistil, že jsou to jen tvrdé hliněné kuličky velikosti hrášku až pingpongového míčku.

Zklamaný Igor si je nasypal do kapsy a vrátil se na břeh moře. Na večerní procházce se jimi trefoval do plovoucích dřev tak dlouho, dokud všechny neskončily ve vlnách oceánu.

Po dvoutýdenní dovolené se Igor vrátil domů. Když vybaloval své věci a chystal prádlo na praní, v kapse kalhot našel ještě jednu malou zapomenutou hliněnou kuličku. Vzpomněl si na ten den, kdy kuličky našel, a hodil ji do misky, kam obvykle dával utržené knoflíky, různé drobnosti i všechny nepotřebné věci.

Po několika měsících se v práci seznámil s Tomášem. Stali se z nich dobří přátelé. Tomáš velmi rád četl historiky o pirátských lodích a ukrytých pokladech. Igor si uměl celkem živě představit skrýše plné zlata a diamantů ukryté někde na břehu moře.

Jednoho rána při práci vyprávěl Tomáš Igorovi, jak piráti ukrývají uloupené drahokamy. Diamant obalí blátem a zformují do tvaru kuličky. Ty potom ukryjí do děr v pískovcích na mořském pobřeží.

„To, co jsem našel já, určitě nebyly žádné drahokamy,“ pomyslel si Igor.

Zvědavost mu však nedala pokoj. Jakmile se vrátil domů, vzal krabičku, do které dával všechny zbytečnosti, a vyhrabal z ní hliněnou kuličku. Vzal nožík a začal škrábat. Zpočátku tam nebylo nic jiného než hlína. Po chvílce však tvrdý hliněný obal praskl a vykutálel se malý, ale krásný modrobílý diamant.

Igor zůstal úplně omráčený. Vzpomněl si na hrst špinavých hliněných kuliček, které pohřbil ve vlnách oceánu.

Tento příběh je mi velmi blízký. Příliš často se, podobně jako Igor, dotýkáme pokladů ukrytých v Božím slově, které nám chtějí pomoci žít co nejlépe. Ignorovat jeho moudrost znamená zahodit drahokamy, které nás mohly učinit bohatými.

Moudrý je ten, kdo se od každého něco naučí. • Talmud •

7. ledna

KLIČ (Ž 50,15)

„Jendo, prosím tě, můžeš mi půjčit klíč od místnosti s počítači?“

„Jistě, bráško,“ odpověděl Jan s úsměvem a podal mi klíč. „Odepnul jsem ho ze svého kroužku, tak ho neztrať. Je to jediný klíč na škole.“

„Neboj se, budu dávat pozor. Jak se ti vůbec daří?“

„Ach, Bůh je dobrý.“ To byla Jendova obvyklá odpověď. „Jak ti požehnal naposledy?“

Jan věděl, že jsem teprve nedávno uvěřil, proto využil každou příležitost pro rozhovor o Bohu. Chtěl se přesvědčit, jestli jdu správnou cestou.

„Je to od tebe hezké, že se mě na to ptáš. Mám totiž nějaké otázky.“ A začal jsem: „Co když žádné nebe neexistuje? Co když neexistuje věčný život a tento život na zemi je všechno, co máme? Co když život věřících i nevěřících jednoduše skončí smrtí? Budeš i tak křesťanem a budeš poslouchat Boha? Nebo se vším skončíš a budeš žít tak, jak se ti zachce?“

Moje otázky Jana překvapily. Zamyslel se. Chvilí mlčel a pak tiše řekl:

„Budu se držet Ježíše. Je to mnohem lepší i snazší. Mám méně starostí s tím, co jíst a co si obléci. Když se řídíš Božími radami, nemusíš mít tolik problémů a trápení.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Náš vztah s Bohem je něco víc než dar věčného života. Je důležité uvědomit si, jak se Bůh o tebe stará, a zamilovat si ho.“

„Bůh se stará o všechny maličkosti?“ zeptal jsem se. „I o to, co budu jíst nebo co si obleču?“

Jan přikývl.

„To nemyslíš vážně! Jak se může Bůh postarat o všechny detaily mého života? Nebuď směšný! Myslím, že o maličkosti se máme postarat my sami, a za Bohem jít jen s důležitými věcmi.“

„Vahangu,“ Jendův hlas byl plný lásky a naléhavosti, „Boží láska je mnohem osobnější, než si myslíš. Stará se o celý tvůj život, i o maličkosti. Budu se modlit, aby ti Bůh projevil svou péči, a vím, že to udělá.“

„Uvidíme,“ řekl jsem. „Díky za klíč.“

Janova slova mi stále vířila hlavou. „Jan je asi blázen,“ myslel jsem si. „Jak mohu důvěřovat Bohu ve všem? V otázkách spasení mu důvěřovat budu, ale byl bych blázen, kdybych mu důvěřoval v běžných problémech. Jak si mohu myslet, že Bůh...“

„Hej, Evropane!“ přerušil moje myšlenky jakýsi hlas.

Zvedl jsem hlavu a uviděl skupinu spolužáků, kteří hráli fotbal. „Pojď si s námi zahrát!“ křičeli.

„Je mi líto, chlapci, dnes nemohu. Musím pracovat na počítačích.“

„Kura! Kura! Kura!“

„Já vám ukážu! Budete litovat dne, kdy jste vzali míč do rukou!“ zavolal jsem na ně a rozběhl se k nim.

Po dvou hodinách potu a dřiny jsme se shodli, že to byla dobrá hra, a rozcházeli jsme se. Já jsem musel ještě jít k počítačům. Sáhl jsem proto do kapsy pro klíč, ale kapsa byla